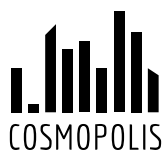

KRÁLOVÉ AVALIERU

ZLOMENÝ ELFÍ KRÁL

LEIA STONE

KRÁLOVÉ AVALIERU
ZLOMENÝ
ELFÍ
KRÁL
LEIA STONE

Přeložila Eva Kadlecová

Copyright © 2022. The Broken Elf King by Leia Stone.
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and Corto Literary

Cover Design by Fay Lane
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Eva Kadlecová, 2025

ISBN 978-80-271-3485-4

AVALIER

Krytý povoz se prudce zastavil a já jsem ramenem narazila do svého souseda. Zamumlala jsem omluvu a vzápětí se vzadu rozevřely chlopně plachty.

„Ven!“ štěkl obchodník s otroky a my jsme vstali. Vzhledem k tomu, že jsme měli ruce spoutané za zády, to nebylo snadné.

Postupovala jsem v řadě se svými spoluzajatci, a když jsem došla na kraj povozu, seskočila jsem. V nohou mě bodlo, až jsem sykla bolestí. Rychle jsem se rozhlédla a zjistila jsem, že stojíme u zlatých bran Elf City, hlavního města

Archmeru. Nikdy jsem nevystřčila paty z Nightfallu, takže i když moje současná situace byla dost bezútěšná, chtěla jsem si to tu aspoň prohlédnout, než mě do konce mého života prodají do otroctví. Můj otec, plnokrevný elf, mluvil o své vlasti vždycky s velkou láskou a teď jsem viděla proč. Vnější hradby lemovaly vysoké stromy s bílými květy a město bylo ze všech stran obklopeno zvláště vysokými kopci a horami. Pohled na něj bral dech.

„Nezvedat hlavu,“ houkl na mě otrokář a vlepil mi ze zadu pohled.

Vtom jsem si přišlápla lem svého dlouhého pláště, vyjekla a šla k zemi. S rukama spoutanýma za zády jsem nemohla nic moc dělat. Jen jsem odvrátila obličej, schoulila ramena a tvrdě dopadla na zem. Hrudí jsem přitom narazila na kámen. Celou přední stranou těla se mi rozlila bolest, ale aspoň jsem si nezlomila nos, což se dalo považovat za úspěch. Zatímco ostatní otroci se zastavili a dívali se na mě, já se překulila na bok a vrhla zlostný pohled na otrokáře. Byl vysoký a urostlý, sice člověk, ale pořád dost silný na to, aby mi ublížil, kdybych ho namíchla.

Zaúpěla jsem, muž se po chvíli sehnul a vytáhl mě za podpaží na nohy.

„Jestli se ani neudržíš na nohou, moc toho za tebe nedostanu,“ zavrčel.

Měla jsem chuť tomu bastardovi zakroutit krkem, ale v mojí současné situaci to zkrátka nebylo možné. Stačilo by mi dát mu jen takovou pěknou malou ránu čelem, ale za to by mě taky mohl zabít. To nejlepší, v co jsem teď mohla doufat, bylo, že můj nový pán bude slušný člověk – tedy elf.

Řada ostatních smluvních sluhů se opět dala do pohybu, a tak jsem musela hodit za hlavu všechny slastné představy, jak toho chlapa prašším, a jít taky. Tentokrát jsem si dávala větší pozor, kam šlapu.

Přemýšlela jsem o tom, co asi teď dělá moje tetička. Když pro mě přišli, křičela a plakala. Nejspíš umírala starostmi. Celých devatenáct let svého života jsem žila v Nightfallu a jako míšenka elfa a člověka jsem měla to štěstí, že jsem se narodila s krátkýma, lidskýma ušima. Ani královna, ani nikdo jiný v zemi na mně proto nemohl poznat, že nejsem obyčejný člověk.

„Za co dlužíš?“ zeptala se šepem dívka vedle mě.

Vytrhla mě z úvah. Zavrtěla jsem hlavou, nechápala jsem, na co se ptá.

„Já za hazard. Dlužím dvě zlatky Binovi,“ přiznala se mi mrzutě.

Bino provozoval černý karban v jedné krčmě. Teď už jsem její otázce rozuměla. Chtěla vědět, proč mě odvedli.

Nikdy jsem si neměla půjčovat peníze na lék pro tetičku, když jsem věděla, že je nebudu moct vrátit. Jenže jsem jí zoufale toužila pomoci od záchvatů, které ji tolik trápi-ly. Používat elfí léčitelské schopnosti mě nikdo nenaučil, a tak jsme byly vydané na milost lidským doktorům a jejich lékům. Tetička je člověk, stejně jako má matka, otec byl elf. Maminka zemřela při mém porodu a tátů zabili na náměstí jako odstrašující příklad pro nelegálně přicházející příslušníky magických ras. Šel mě jen navštívit. Tetička teď byla jediná, kdo mi zůstal, jediná rodina, kterou jsem kdy poznala.

„Pět zlatých mincí. Lékárníkovi,“ odpověděla jsem jí.

Částka ji viditelně překvapila, bezpochyby přemýšlela, jestli jsem závislá na pilulkách. Kéž by – dávalo by to větší smysl, než když si královna diktuje tak nehorázné ceny za životně důležitou medicínu. Kolikrát mě napadlo, jestli to není její způsob, jak se zbavit nemocných. Jak nechat všechny slabé, churavé lidi, jejichž život závisí na lécích, vymřít, a posílit tak svou dokonalou společnost. Většina z nás královnu Zaphiru nenáviděla. Její zvrhlý plán vyhradit celou říši pouze pro lidi znamenal v první řadě zbavit se všech magických ras. Nekrové, elfové, víly, vlčí národ, dračí lid – kdyby bylo po jejím, ti všichni by byli v Avalieru nakonec vymýceni.

„Moje teta je nemocná. Potřebuje drahé léky,“ vysvětlila jsem dívce.

Tetina choroba se projevovala od mých dvanácti let, jen tu a tam malý záchvat, jenže ten poslední byl tak hrozný, že ji od té doby neposlouchala jedna noha. Při chůzi ji teď musela tahat za sebou. A za lunu bude potřebovat další léky, aby se záchvaty nevrátily.

„Dost tlachání!“ křikl otrokář a my s dívkou jsme se raději rozdělily a s pohledem upřeným dopředu si prohlížely město.

Elfská metropole byla překrásná. Všechno tu bylo vyřezávané z olšového dřeva, vykládaného zlatem a polodrahokamy. Vysoké, vznosné oblouky nám braly dech. Zlacení a drahé kameny se na nás třpytily v dopadajícím slunečním světle. Zabraná do svých myšlenek a rozhovoru s cizí dívkou jsem sotva zaznamenala, že jsme mezitím prošli téměř celé město. Nyní jsme stáli přede dveřmi umístěnými po straně velkého bílého paláce.

„Vchod pro služebnictvo,“ ozval se palácový strážce. Při zvuku jeho hlasu jsem zpozorněla.

Nenechte si od nikoho namluvit, že všichni elfové jsou vysocí a štíhlí. Muž, který střežil služební vchod paláce, byl pravý opak. Malý, podsaditý chlapík s orlím nosem a ledově modrýma očima, jimiž zíral přímo na mě. Zlato-bílé

vlasý měl svázané a po stranách zapletené. Všimla jsem si meče u jeho boku a napadlo mě, jestli ho vůbec umí používat.

Absolutně nepřipadalo v úvahu, že by patřil do králový gardy. Slavní Lučištníci prosluli svými tichými a smrtícími útoky z korun stromů. Tenhle chlap ale nevypadal, že by dokázal vylézt na strom.

Zničehonic se u mě objevil otrokář, chytil mě za zátylek a sklonil mi hlavu tak prudce, že mě v krku bodlo bolestí. „Jestli nedokážeš mít ty krásný očička sklopený, osobně ti je vytrhnu z hlavy.“

Sykla jsem a za zády jsem zatnula pěsti. Ten parchant mě začínal vážně štvát. Prodali mě do otroctví, ano, ale to neznamená, že se ze mě stane fackovací panák! Už jsem se mu to chystala dát jasně najevo, když mě konečně pustil.

Zavravorala jsem dopředu. Cítila jsem horko ve tvářích, měla jsem takový vztek! Ale jen jsem ostře nasála vzduch do plic a zhluboka jsem dýchala, abych se uklidnila.

Provedli nás síní, která byla stejně krásná a zdobená jako vnějšek paláce, a odtud do velkého otevřeného skladíště s vysokánskými stropy, jež sahaly až do druhého poschodí. Na jedné straně ležely pytle s moukou a rýží,

na druhé byly navrženy hromady kastrolů a pánví. Seřadili jsme se u protější zdi. Podívala jsem se nahoru do oken ve druhém patře a zjistila, že na nás dolů hledí nějací lidé.

Naši noví páni?

O službě jsem nevěděla vůbec nic. Nikdy jsem nesloužila. Ale vařit a uklízet jsem uměla a nic těžšího na tom přece být nemohlo.

Že ne?

„Teď vás rozvážu, aby vás mohla hlavní hospodyně prohlédnout kvůli nemocem, potom budete přiděleni na svá nová místa v paláci,“ vytrhlo mě z myšlenek otrokářovo hulákání. „Když se pokusíte utéct, zabiju vás a váš dluh přejde na vašeho nejbližšího příbuzného.“

Takže my budeme pracovat tady v paláci? To bylo vlastně docela vzrušující. Pohlédla jsem úkosem na hromadu mouky a rýže a modlila se, aby mě nepřihradili do kuchyní. Vaření mi nevadilo, ale mýt nádobí byla hádovská práce a z rozmočeného jídla se mi zvedal žaludek. Nejraději bych pracovala v knihovně, nebo dokonce u léčitelů. Jako poloviční elfka bez jakéhokoli výcviku jsem žádné léčitelské schopnosti neměla, ale moc ráda bych se něco naučila a při léčení pomáhala.

Dokonce jsem studovala biologii na univerzitě v Nightfallu a snila jsem, že vynaleznu lék pro svou tetičku, ale

to už teď bylo v nenávratnu. Skoro dva roky přednášek, domácích úkolů a studia – všechno pro nic.

Má pouta se otevřela a já opatrně zakroutila rameny. Trup se mi po několika hodinách cestování v poutech bolestivě uvolňoval. Na zlomek vteřiny se mě zmocnila chuť utéct, zatoužila jsem vyrazit jako králíček, přeběhnout místnost a odtud ven, někam do lesů. Pohlédla jsem ke dveřím, ale po jejich obou stranách stáli Lučištníci. Vysozí, mlčenliví, kromě dýchání se sotva pohnuli, šípy již nasazené na tětívách luků.

Polkla jsem.

Pak do místnosti vešla starší žena s bílými vlasy svázanými na temeni do úhledného drdolu. Měla na sobě modrou bavlněnou uniformu služebné s bílou zástěrou a v ruce držela krátkou hůlku.

„Jmenuji se paní Tirthová a jsem hlavní hospodyně zde v archmerském paláci. Teď zkontroluji, jestli nemáte vši anebo vady, které by vám bránily zde pracovat.“

Vši? No dovolte! Podívala jsem se na dívku vedle sebe. Podrbala se na hlavě.

Bylo nás tam celkem devět, směsice elfů, víl a lidí – pálác nás asi zakoupil hromadně pro všelijaké úkoly. Nechtělo se mi hospodyně rozčítit, ale kdyby to jen trochu šlo, vážně jsem si přála pracovat s léčiteli nebo s knihami.

Kousala jsem se do jazyka a čekala, zatímco paní Tirthová do všech štouchala, dloubala jim do vlasů, nakukovala jim do úst a zblízka si prohlížela jejich ruce a nohy. Pak konečně došla ke mně. Hluboce jsem se jí uklonila.

„Paní Tirthová, bylo by příliš nepatřičné nabídnout vám výčet svých silných stránek, aby pro vás bylo snazší přidělit mi tu nejvhodnější práci?“

Stará žena na mě povytáhla obočí a podívala se vzhůru na vyhlídku, odkud na nás stále shlíželo několik zahalených postav.

„Silných stránek?“ zopakovala po mně a začala se mi hůlkou probírat ve vlasech.

„Ano, paní. Umím číst a psát. Jsem zdatná v počtech a organické chemii a velice se zajímám o knihy a léčitelství.“

Hůlka, zamotaná do mých vlasů, na chvílku znehybněla a žena na mě mlčky hleděla. Už jsem se připravovala na trest, ale ona jen zařvala smíchy. Stejně jako otrokář a ostatní otroci. Všichni se mi teď smáli.

„Zlato, já vás potřebuju jen na pečení chleba a mytí záchodů,“ pravila paní Tirthová a mně se sevřel žaludek.

No, za pokus to stálo.

Ucítila jsem, jak otrokář přešel za mě. „Mám se podívat, jestli nemá breberky tam dole?“ zafuněl, nato mi na zadku přistála jeho ruka a stiskla.

Pevně.

Paní Tirthová se zatvářila uraženě, ale bylo mi jasné, že s tím nic dělat nehodlá.

V tu chvíli ve mně explodovaly všechny potlačované pocity vzteku, které jsem v sobě zadržovala od chvíle, kdy přišli bankéři a odvedli mě od tetičky. Zaplavila mě zuřivá lačnost po pomstě a já se neudržela. Otočila jsem se na patě k tomu odpornému chlapovi. Zíral na mě chlípnýma očima a já vymrštila dlaň vzhůru do jeho nosu, přesně jak mě to naučila tetička. Odměnilo mě slyšitelné křupnutí. Chlap se předklonil a chytil se za obličej. Nato jsem vymrštila koleno a tak silně, jak jsem dovedla, jsem mu ho zabořila do rozkroku.

Místností se rozlehlo zakvílení a muž s rudým obličejem se svalil na bok.

„U Stvořitele,“ pronesla za mnou paní Tirthová.

Otočila jsem se k hospodyni čelem. „Bez dovolení mi sahal na zadek. Toleruje se zde v paláci takové chování?“ zeptala jsem se v naději, že se tak vymluvím z trestu za to, co jsem otrokáři provedla.

Hospodyně zčervenala a já jsem si všimla nějakého pohybu nahoře v okně. Jedna ze zahalených postav odcházela. Věděla jsem, že jsem to přehnala, ale ztraceně, to, co ten chlap dělal, bylo prostě nepřípustné a já jsem doufala, že mi paní Tirthová dá za pravdu. Jako žena ženě.

Hlasitě polkla. „Ne, netoleruje,“ pronesla nakonec.

Znenadání se za mnou objevili dva Lučištníci, popadli mě v podpaží a vlekli mě ke dveřím.

Do Hádu, kde se tu tak rychle vzali?

Snažila jsem se bránit, ale bylo to k ničemu. Zvedli mě nad zem, stiskli mi paže tak silně, až jsem zasténala, a odnášeli mě jako kus nábytku.

Srdce mi divoce tlouklo v hrudi. Obrátila jsem se na jednoho z nich. „Osahával mě, museli jste to vidět. Přece jsem ho nezabila nebo tak něco,“ hájila jsem se.

Otevřely se před námi dvojité dveře a potom už mě nesli nádherně zdobenou chodbou do další místnosti. Tahle byla menší, byl v ní stůl a u něj seděl člověk, nejspíš muž. Kápi šedého pláště měl staženou hluboko, takže mu nebylo vidět do obličeje.

„Dobře, jsem tu nová, takže teď, když už znám pravidla, byste mi třeba mohli odpustit,“ žadonila jsem. Vážně jsem neměla chuť jít viset za to, že jsem nakopla otrokáře do vajec, ale přece jsem to nemohla nechat být. Lučištníci mě před stolem pustili a odešli z místnosti.

Zůstala jsem stát jako přimrazená a hleděla na člověka v kápi.

„Ehm, já –“

„Moc mluvíš. Na tom ještě budeme muset zapracovat.“

Jeho hlas zněl hrubě, autoritativně, okamžitě jsem poznala, že jsem se ocitla před někým mocným.

„Ano... pane. Pokusím se. Pokud mě tedy necháte naživu...?“ Nebyla jsem si jistá, co se tu vlastně děje.

Muž zvedl ruku a dlouhými, štíhlými prsty si stáhl z hlavy kápi. Odhalila ostrou čelist a pohlednou tvář... samotného krále elfů.

„Raife Lightstone,“ vydechla jsem a hluboce se uklonila.

Modrošedýma očima si mě změřil od hlavy až k patě, jako by mou poklonu hodnotil, a mně zrůžověly tváře.

„Podle tvé úklony soudím, že pocházíš z urozené rodiny,“ řekl.

My v Nightfallu jsme vlastně urozené neměli. U nás jsme lidi dělili na vzdělané a nevzdělané, a v Nightfallu bylo devadesát procent obyvatel vzdělaných, protože královna vzdělání vyžadovala a poskytovala je zdarma. Já jsem patřila mezi chudé lidi, avšak s dobrým vzděláním, takže v jeho očích jsem prakticky vzato mohla být považována za urozenou.

„Ano, můj pane,“ odpověděla jsem proto. Snažila jsem se být co nejstručnější. Už tak jsem toho napovídala dost.

Král vstal a já jsem strnula. Žasla jsem nad jeho výškou, byl nejméně o půldruhé hlavy vyšší než já, a to už

něco znamenalo, protože já jsem na ženu dost vysoká. Vstal od stolu a stoupl si proti mně. „Jak se jmenuješ?“

„Kailani Dulaneová, pane.“

„Jsi si vědoma daru, jež mají společný všichni králové Avalieru?“ zeptal se a mně bylo jasné, kam se tahle debata ubírá.

Ach, Stvořiteli!

Hlasitě jsem polkla. Dračí král Valdren, vlí král Lucien Thorne, král vlčího lidu Axil Moon a elfí král Raife Lightstone, ti všichni měli dar vycítit každou sebemenší lež.

„Cítíte lež,“ řekla jsem.

Zatvářil se překvapeně. „Takže jsi opravdu vzdělaná.“

V knihovně v Nightfallu měli knihy o každé magické rase. Zapadalo to do královnina úmyslu je všechny vymýtit. Čím lépe budeme magické bytosti znát, tím více jim můžeme ublížit, a nakonec je vyhladit.

„Teď ti položím několik otázek. To, jak na ně odpovíš, určí tvůj budoucí osud,“ pronesl král a začal mě pomalu obcházet kolem dokola.

Pokoušely se o mě mrákoty, ale přikývla jsem.

Nadechl se nosem. „Poloviční elfka?“ zeptal se. Znělo to potěšeně.

„Ano, pane. Z otcovy strany,“ odpověděla jsem opět co nejstručněji.

„Jeho jméno?“

Polkla jsem. „Rufus Dulane. Žil v rybářské vesnici King's Burrow.“

Přikývl, zdálo se, že je s odpovědí spokojený.

„Proč jsi byla prodána do otroctví?“ ptal se dál.

Vzdychla jsem. „Půjčila jsem si a neměla na zaplacení.“

„Evidentně.“ Má nejasná odpověď ho otrávil. „Na co?“

Jeho vyptávání se mi nezamlouvalo, ale musela jsem odpovédět po pravdě. Můj život byl v jeho rukou. „Na životně důležitý lék pro mou tetu.“

Zmateně se zamračil. Chápala jsem, proč se tomu diví. V Archmeru totiž léky nepotřebovali. Kdo onemocněl, byl vyléčen. Zadarmo. Pro ně to bylo tak snadné jako dýchat.

„Věděla jsi, že nebudeš moci platit, když sis tu půjčku brala?“ zjišťoval.

Tiše jsem zaúpěla a podívala se mu do očí. „Ano,“ řekla jsem mrzutě. „Ale musela jsem tetu zachránit.“

Zdálo se, že o tom přemýšlí.

„Co si myslíš o elfské rase?“

Zamračila jsem se. „To je hodně obecná otázka. Já –“

„Potřebuju vědět, jestli nenajímám někoho, kdo mě a můj lid nenávidí,“ objasnil mi. „Vyrůstala jsi v Nightfallu, pod vládou jeho královny.“

Takže uvažuje o tom, že mě zaměstná? Nechce mě

zabít? Vzrušující představa! Třeba to pro mě přece jen neskončí šibenicí.

Přikývla jsem. „Myslím, že máte štěstí. Nejste nemocní a snadno se můžete vyléčit. Závidím elfům léčitelské schopnosti a nepřeju jim nic zlého.“

Zamračil se. „Závidíš nám schopnosti, které sama máš?“

Cítila jsem, jak mi rudnou tváře. „Nikdy jsem nerozkvetla. Můj otec zemřel dříve, než mě mohl vyučit, a... magie se jaksi nedostavila.“

Rozkvetením elfové nazývali vynoření magie na povrch, obvykle někdy kolem pěti let, kdy se také začínalo s učením.

V té chvíli ke mně král přistoupil, narovnal se v ramenu a podíval se mi přímo do očí. „Dobrá... A teď, co si myslíš o královně Nightfallu?“

Ztuhla jsem a zatajila dech. Nebylo žádným tajemstvím, že královna vyvraždila králi elfů celou rodinu, když mu bylo čtrnáct let. Sedm sourozenců; přežil pouze on. Nenáviděl ji, to mi bylo jasné, a stejně tak jsem ji nenáviděla i já, jenže vyslovit to nahlas byla velezrada.

Ohlédla jsem se přes rameno a ujistila se, že jsou zavřené dveře. Promluvit nahlas proti královně se rychle setkávalo s trestem a já jsem to ještě nikdy neudělala, dokonce ani před tetou. Žehraly jsme na nedostatek ubytování, na chování

mocných – postěžovaly jsme si tu a tam na to, co dělá vojsko, ale nikdy přímo na královnu. Král zúžil oči do štěrbin.

„Co si myslíš o královně Nightfallu?“ zopakoval naléhavěji.

Zhluboka jsem se nadechla. „Nenávidím ji. Přesu si, aby prostě umřela, abychom už všichni mohli žít v míru,“ vyhrkla jsem a vzápětí si připlácla ruce na pusku.

Na krátký okamžik se mu mihl po obličeji úsměv, ale hned zase zmizel. „Velmi dobře. Chci tě zaměstnat jako svou novou osobní asistentku. Ta poslední se mi vdala a odešla,“ prohlásil jakoby nic, vrátil se ke stolu a začal něco psát na list pergamenu.

Úlevou jsem úplně zplihla. Tak králova osobní asistentka? To znělo jako výhra! Na rozdíl od pečení chleba a mytí záchodů. „Bude... bude mi ctít.“

„Potřebuji někoho vzdělaného,“ řekl s pohledem stále upřeným do pergamenu. „Kdo umí rychle zapisovat, dovede číst knihy, zjišťovat, co je třeba, a informovat mě.“

Radost jsem málem vyskočila. „Miluju čtení. Přesu každý den jednu knihu, naučné na všechna možná témata i beletrii pro zábavu.“

Vtom se na mě podíval, posunul ke mně po stole ten kus pergamenu, na který psal, podal mi brk a inkoust. „Pospěš si,“ vyzval mě.

Netušila jsem, o co jde, snad o nějakou zkoušku? Pod tlakem jsem vždy dovedla dobře pracovat, a tak jsem se posadila na židli ke stolu, uchopila brk a podívala se do pergamentu.

Byla to zkouška. A ve třech různých jazycích!

Díky, Stvořiteli, že jsem je všechny ovládala.

„Psanou staroelfštinu jsem už dávno neviděla,“ připustila jsem. Namočila jsem brk do inkoustu a byla vděčná za svou odvěkou zvědavost na jazyky celé říše.

První otázka byla psaná staroelfsky a byla snadná. V oblasti Fallenmooru se potopí rybářská loď. Má elfí král právo ji vyzvednout, anebo potřebuje předem povolení od krále Moona? Připadalo mi, že se ta otázka má spíš ujistit, jestli opravdu dobře rozumím jazyku.

Odpověděla jsem a přešla k další otázce. Ta byla psána novoelfštinou. Další snadná otázka, kterou jsem rychle zodpověděla. Poslední byl složitější aritmetický problém zapsaný avalštinou, jazykem, jež sdílely všechny národy Avalieru.

Bez potíží jsem test dokončila a vrátila pergamen králi.

Povytláhl obočí. „To bylo rychlé.“

Pokrčila jsem rameny.

Podíval se na pergamen, zvedl brk a zapsal vedle aritmetické úlohy několik poznámek, jako by mou práci hodnotil. „Výborně.“

Rozzářila jsem se.

Zkřížil si paže na hrudi. „Má Rada starších stále trvá na tom, abych se oženil. Námluvy začnou už brzy. Budu potřebovat, abys zapisovala detailní poznámky o každé ženě, se kterou se setkám, a pomohla mi rozhodnout se, kterou si vyberu.“

Málem mi vypadly oči z důlků.

„Můj králi, vy... vy chcete, abych vám pomohla vybrat manželku?“

Nenuceně přikývl. „Je to jediná cesta, aby mi ta zatracená rada dala pokoj.“

Páni, šťastná to žena. Zdálo se, že král se sňatku vážně nemůže dočkat.

„No... jistě, to můžu.“ Jestli to znamená, že mi hlava zůstane na krku, byla jsem rozhodnutá udělat prakticky cokoli. „A jaké budou mé další povinnosti? Ráda si je zapíšu,“ sdělila jsem mu.

Tvářil se, že to na něj udělalo dojem. Podal mi čistý pergamen. Poznamenala jsem si na něj, co mi už řekl.

Najít manželku

„Budeš mě doprovázet na jednání, připomínat mi jména a zaměstnání lidí. Rád vedu v patrnosti narozeniny svých zaměstnanců, ale nemám čas se je učit nazpaměť.“

„Jistě.“

Zaklonil se na židli. „Ach, a přišel jsem taky o ochutnávačku, takže potřebuju, abys za ni zaskočila, než najdu někoho nového.“

Strnula jsem. Královský ochutnávač byla jedna z nejnebezpečnějších pracovních pozic v celé říši. Většina jich rychle zemřela na otravu.

„Nedokážete snad vyléčit úplně všechno?“

Zamračil se. „To a že elfové nikdy neonemocní, jsou hojně rozšířené omyly.“

„A co někdo z dalších otroků, které jste právě nakoupili?“ Bylo jich přece ještě osm.

Zavrtěl hlavou. „Nikomu z nich nevěřím.“

Znamenalo to, že mně věří? Jestli ano, proč?

Fajn, bude to jen na čas, než si najde někoho dalšího.

Najít manželku

Pamatovat si jména a narozeniny

Chodit na jednání

Ochutnávat jídla

„Ještě něco, můj pane?“

Přikývl. „Jestli ti mám věřit a ty máš být mou blízkou spolupracovnicí, budu potřebovat, abys složila Přísahu o nedotčení.“

Povytáhla jsem obočí. Nevěděla jsem, co to je, ale zato jsem věděla, že elfové a víly berou sliby a přísahy hodně vážně.

„Dobře,“ odpověděla jsem plaše. Před deseti minutami jsem nakopla svého únosce do rozkroku, a teď procházím pracovním pohovorem u krále elfů?

To je den.

Odkášlal si. „A ještě jedna věc...“

Připravila jsem se na nejhorší. Král se tvářil mírně rozpačitě.

„Nejsi vdaná?“

Á, to je snadné. „Ne. Nejsem. Nikdy jsem nepotkala muže, kterého bych dovedla snášet dost dlouho na to, abych si ho vzala.“

Znovu se uculil a přikývl. „Bezdětná?“

Přikývla jsem. „Bezdětná.“

Zdálo se, že se mu ulevilo. „Tohle je náročná, nepřetržitá práce. Obávám se, že rodina by zasahovala do tvé schopnosti sloužit mi naplno.“

Přikývla jsem. „Jsem vám zcela k dispozici, můj pane.“

Byla jsem smluvní služka, co si potřebovala odpracovat dluh pěti zlatých. I kdybych rodinu měla, stejně bych si ji sem nemohla vzít s sebou.

Odkášlala jsem si. „Jak to tu chodí s odměňováním?“

Král sklonil hlavu, už vypadal klidněji, řeči o penězích ho zřejmě nevzrušovaly. „Tvůj dluh splatím otrokáři ještě dnes. Pak budeš pracovat za jednu zlatou minci za rok.“

Takže pět let. Bude mi trvat pět let, než si odpracuju léky, které tetičce vydržely tři luny. Lomcoval se mnou vztek. Ne na krále, ale na lékárníka, který si za životně důležitou medicínu účtoval tak nehoráznou sumu.

„Kolik dlužíš?“ zeptal se král.

Vzdychla jsem. „Pět zlatých.“

Netvářil se nijak šokovaně. Zřejmě sem lidé přicházeli s horšími dluhy a pracovali pro krále i celý život, ale já ten svůj chtěla zpátky. Za tohle místo jsem byla vděčná, ale strávit tu pět let ochutnáváním jídel, jestli nejsou otrávená, a vybíráním jeho budoucí manželky, to nebyl zrovna můj šálek čaje. Až odtud budu odcházet, bude mi čtyřia dvacet let. Nebudu už moc stará na to, abych se mohla stát doktorkou?

„Jsi pěti lety služby zklamaná?“ Zúžil oči; byla v nich nedůvěra. Nechápala jsem proč. Ale tomuhle člověku jsem stejně nemohla lhát.

„Trochu mě překvapilo, že budu dluh splácet tak dlouho,“ přiznala jsem po pravdě. „Doufala jsem, že se stanu doktorkou... Musela jsem odejít z univerzity a ráda bych se tam vrátila.“ Pohládila jsem si zátylek a sykla bolestí. Připomněla se mi zhmožděnina, kterou mi způsobil ten mizera otrokář.

V očích mu zasvitlo pochopení a snad i špetka soucitu. „U nás se medicína nestuduje tak jako u vás v Nightfallu,

ale můžeš se mnou chodit na léčitelské obchůzky a tu a tam se na něco zeptat, pokud nebudeš rušit.“

Zabublala ve mně naděje. „Můj pane, to by bylo úžasné.“

Všichni elfové měli určité léčitelské nadání, i když třeba jen slabé, ale aby rozkvetlo, vždy bylo třeba jej rozvíjet a procvičovat. Jelikož u mě nerozkvetlo vůbec, má magie byla pravděpodobně mrtvá, ale moci jakkoli pomáhat při léčení lidí by pro mě i tak bylo úžasné.

„Ještě tohle.“ Král vstal, obešel stůl, natáhl paži a lehce mi přejel rukou přes zátylek. Přeběhl mi mráz po zádech a bolest, kterou mi způsobil otrokář, rázem zmizela. Raife se krátce bolestně ušklíbl, potom se zase posadil, vzal brk a ještě něco poznamenal.

Vážně mě právě vyléčil? Jediným dotykem?

„Ehm, děkuji,“ hlesla jsem.

„Můžeš odejít do svého pokoje,“ řekl, aniž by zvedl pohled od pergamenu. „V klidu se ubytuj. Ráno si pro tebe pošlu. Tohle dej paní Tirthové.“ Podal mi dopis, který právě dopsal.

Pochopila jsem, že mě propustil. Vstala jsem a pergamen si vzala k sobě.

Takže králova osobní asistentka?

Trefa!

Paní Tirthová na mě čekala před královou pracovnou. Podala jsem jí pergamen a ona se zamračila.

„To není králův rukopis,“ prohlásila.

Nakoukla jsem jí přes rameno a zrudla jsem. Dala jsem jí seznam svých pracovních povinností. Vyškubla jsem jí ho z ruky a podala jí dopis od krále.

Rychle si ho přečetla a zatvářila se překvapeně. „Takže nová osobní asistentka.“

„Ano. A já myslela, že po tom, co jsem provedla tomu chlapovi, mě nechá pověsit.“

Paní Tirthová zavrtěla hlavou. „Možná jsi tu práci dostala právě díky tomu.“

Teď jsem byla překvapená já. „Jak to myslíte?“

Ohlédla se k pracovně a ztišila hlas do šepotu. „Král otrokáře nesnáší. A má rád silné ženy. Nebude se muset bát, že se necháš jen tak snadno zabít.“

To byl poněkud zvláštní výrok. Ale jen jsem přikývla.

„Máš nějaké věci?“ zeptala se.

Zavrtěla jsem hlavou. „Nenechali mě vzít si vůbec nic.“

„To nevádí. Práce zahrnuje nejen ubytování a stravu, ale i příspěvky na ošacení a malé kapesné.“

Ulevilo se mi.

„Jako od osobní asistentky panovníka se od tebe bude očekávat příslušná úroveň oblékání. Odteď jsi odrazem

jeho monarchie. Takže žádný len nebo bavlna. Jen hedvábí nebo šifon. A krajky. Pošleme tě k palácové švadleně,“ vykládala paní Tirthová, zatímco jsme procházely chodbami.

Krásné šaty jsem vždycky milovala. Proti nošení hedvábí a krajek jsem rozhodně nehodlala protestovat.

„A teď si promluvíme o tvém chování,“ pokračovala. „Jako králova asistentka nesmíš při práci pít, klít a projevovat jiné chování nehodné dámy.“

Přikývla jsem. „Jistě.“

To, že to po mně chtěla, muselo mít jistě pádný důvod, nepochybně spojený s nějakou zajímavou historkou, a já jen těžko odolávala pokušení se na něj zeptat.

Prošly jsme další dlouhou chodbou a zůstaly stát před černě lakovanými dvojitými dveřmi.

„Už jen složíš Příkladu o nedotčení a pak se můžeš jít zabydlet do svých komnat,“ usmála se na mě sladce paní Tirthová.

A jejda. Na tohle jsem úplně zapomněla. „Tak dobře.“

Hlavní hospodyně zvedla ruku a vrásčitou pěstí zabouchla na dveře. Vzápětí se otevřely.

Uviděla jsem za nimi krále a zalapala po dechu.

Co to...? Ohlédla jsem se bezděky před rameno a přemýšlela, kudy mohl odejít ze své pracovny a jak sem mohl

dorazit dřív než my. Otevřela jsem pusu, zavřela ji a znovu ji otevřela.

Mrknul na mě. „Tajné chodby.“

To mrknutí se mnou uvnitř něco udělalo, ale rychle jsem se z toho vzpamatovala. Takže tajné tunely. Aha, to dává smysl.

Král ustoupil ze dveří dál do místnosti a mně se tak konečně naskytl pohled dovnitř.

Páni. Nečekala jsem, že tu uvidím krystalová lože světla! Můj otec o nich psal ve svých denících, které mi zanechal. Představovaly jediný způsob, jak jsem se mohla dozvědět něco o otcově životě v Archmeru a o tom, jaké bylo tady vyrůstat. Krystalová lože světla léčila a regenerovala. Ale z nějakého důvodu jsem tušila, že dnes bude asi jejich účel trochu jiný.

Král došel přímo k tmavé, černavé posteli, vytesané z průsvitného kouřově zbarveného kamene, a uložil se do ní na záda. Bylo tu celkem šest loží, dvě růžová, dvě purpurová a dvě černá, každé dost velké pro dospělého muže. Celá místnost působila klidným a léčivým dojmem, měla bílé kamenné podlahy a na zdech světle nachové tapety se zlatými motivy.

„Ulož se do druhého černého lože,“ nařídila mi paní Tirthová a pokynula tím směrem.

Blížila jsem se k posteli a srdce mi divoce tlouklo.

Co přesně ta přísaha zahrnuje?

Měla jsem za to, že to bude něco jako slib, ale teď jsem dostala strach, že je ve hře nějaká magie. Tu práci jsem chtěla a ublížit králi jsem neměla v úmyslu, takže mi nezbývalo než se s tím nějak vypořádat.

Poslechla jsem a lehla si do lůžka. Překvapilo mě, že bylo tvrdé, ale rozhodně ne nepohodlné. Měla jsem pocit, jako by se vytvarovalo podle mého těla jako forma.

Ve chvíli, kdy jsem se do něj uložila, zazářilo temně nachovým svitem.

„Ááá,“ vydechla jsem.

„To je zcela normální,“ naklonila se nade mě paní Tirthová. „Jen synchronizuje tvou a královu energii pro složení přísahy.“

Synchronizuje energii?

Tak jo, jen dýchat, přikázala jsem si a snažila se uklidnit.
Elfové léčí, určitě mě nechtějí zabít. Že ne?

Paní Tirthová pohlédla na krále a ten asi vypadal spokojeně, protože pak se otočila zpátky na mě.

„Uved' své celé jméno,“ oslovila mě vážně.

Roztřeseně jsem vydechla. „Kailani Rose Dulaneová.“

Paní Tirthová ze mě nespouštěla neochvějný pohled. „Kailani Rose Dulaneová, přísaháš, že se nikdy ani

nedotkneš Raifeho Lightstonea, krále elfů, s úmyslem mu ublížit?“

„Tak přísahám,“ odpověděla jsem s úlevou, že se opravdu jedná o slovní slib.

Pak si paní Tirthová klekla, takže byla přímo vedle mě. Nachové světlo jí vrhalo na tvář strašidelné stíny. „Přisahaš, že nebudeš nikdy ani napomáhat v plánu ublížit králi nebo jeho monarchii? Že se mu nikdy nepokusíš zkrivit ani vlas, jinak utrpíš přesně tentýž osud?“

Tyhle její otázky už zněly hrozivěji a černavě-purpurová energie, jež zářila okolo mého těla, se zpevnila do stuh a pruhů, které mě začínaly tísnit.

Utrpím přesně tentýž osud? Takže jestli mu ublížím, bude mi také ublíženo? To bylo víc než slib, to už byla magie. Ale jak už jsem řekla, ublížit králi jsem neměla v úmyslu, a jelikož jsem dosud žila v Nightfallu, který byl jeho zapřísáhlým nepřítelem, věděla jsem, že bez toho slibu mi neuvěří.

„Tak přísahám,“ zopakovala jsem proto. Stuhy se uvolnily, světlo pohaslo, paní Tirthová vstala a odstoupila, jako by se veškeré podezření vůči mně rázem rozplynulo.

Posadila jsem se, podívala se na krále, který už vstal, a zamyslela se nad tím, do čeho jsem se to, u Háda, zase zamotala.

Na druhý den ráno jsem se probudila s odhodláním: změním svůj vzhled. Nebyla jsem už smluvní služka, nýbrž oficiální králova asistentka. Má smlouva byla uzavřena na pět let a potom se můžu vrátit ke studiu medicíny.

Tohle je jen malá odbočka na mapě mého života. Odbočka, ze které hodlám vytěžit maximum.

Poté co jsem se umyla, našla jsem na lavici před koupelnou připravené nádherné šaty z levandulově zbarveného hedvábí. Oblékla jsem si je, dlouhé hnědé vlasy jsem si